

Çocuk ve Ağaç Kangurusu

Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Ağaç Kangurusu

Aysel Banu YAVUZAL

Ben otobüsten indi ve yağmur ormanına adım attı. Her yer yeşil, nemli ve canlıydı. Yapraklardan sular damlıyor, kuşlar ötüyor ve hava ıslak toprak kokuyordu. Sarı tişörtünü, yeşil şortunu ve kırmızı sırt çantasını giymişti. Boynunda büyütecisi asılıydı, maceraya hazırdı. Ben gülümsedi ve ön dişlerinin arasındaki küçük boşluğu gösterdi. Bugün keşfe çıkacaktı!

Ben patika boyunca yavaşça yürüdü, kahverengi yürüyüş botları çamurda çamura batıyordu. Küçük şemsiyelere benzeyen mantarlar ve uzun bir sıra halinde yürüyen karıncalar gördü. Her şeyi defterine çizdi. Aniden yukarıdan bir hışırtı geldi. Ben yukarı baktı. Yaprakların arasında kıvılcık kahverengi bir şey hareket ediyordu. Bu ne olabilirdi?

Bir yaratık bir daldan Ben'e baktı. Kızıl kahverengi tüyleri, krem rengi bir karnı ve büyük, yumuşak kehribar gözleri vardı. Uzun, kalın kuyruğu dala dolanmıştı. 'Merhaba,' dedi yaratık yumuşak bir sesle. 'Ben Kira, bir ağaç kangurusu. Sen Ben olmalısın. Seni bekliyordum.' Ben'in gözleri kocaman açıldı. Bir ağaç kangurusu! Ve konuşabiliyordu!

Kira güçlü pençeleriyle aşağı indi ve Ben'in yanına yumuşakça kondu. Boynunda küçük, örülmüş bir yaprak kese asılıydı. 'Kesende ne var?' diye sordu Ben. 'Orman tohumları,' dedi Kira. 'Onları yeni yerlere taşıyım, böylece orman büyür.' Ben başını salladı. 'Bana etrafı gösterir misin?' diye sordu. Kira gülümsedi. 'Sırtıma çık. Yukarı çıkıyoruz!'

Dal dal yukarı çıktılar, yağmur ormanının yapraklı çatısına doğru. Ben Kira'nın yumuşak tüyelerine sıkıca tutundum. 'Ağaç tepelerine hoş geldin,' dedi Kira. 'Birçok hayvan burada yaşar. Bak!' Parlak yeşil bir papağan öttü ve kanatlarını çırdı. 'Papağanlar dışkılarıyla tohum yayar,' dedi Kira. 'Farkında bile olmadan yeni ağaçlar dikerler.'

Kira burnuyla işaret etti. Büyük gözlü, tüylü bir hayvan baş aşağı asılıydı. 'Bu bir kuskus,' dedi. 'Bütün gün uyur ve gece meyve yer.' Ben büyüteciyle onun uzun pençelerini gördü. 'Onun da senin gibi bir kesesi var!' dedi. Kira başını salladı. 'Buradaki birçok hayvan yavrularını keselerinde taşır. Biz keselileriz.' Ben bunu not etti.

Sonra Kira, Ben'e baş parmağının tırnağından daha büyük olmayan minik bir kurbağa gösterdi. Parlak turuncuydu ve siyah benekleri vardı. 'Islak yapraklarda yaşar,' dedi Kira. 'Yağmur ormanının nemli ve serin kalmasına ihtiyacı var.' Ben kurbağayı dikkatlice çizdi. 'Yağmur ormanı büyük, kalabalık bir ev gibi,' dedi. 'Kesinlikle,' dedi Kira. 'Her hayvanın bir odası var.'

Kira sessizleřti. 'Ama evimiz küçölüyor,' dedi. 'İnsanlar odun ve tarla için ağaęları kesiyor. Kuzenlerim ve ben yuvalarımızı kaybediyoruz. Benim gibi ağaę kanguruları artık nadir.' Ben'in boęazı düęümlendi. 'Bu çok üzücü,' dedi. 'Ne yapabiliriz?' Kira ona sevgi dolu kehribar gözleriyle baktı. 'Başkalarına öğretebiliriz,' dedi.

Ben'in bir fikri vardı. 'Bir rehber yapabilirim!' dedi. 'Yağmur ormanı ve hayvanları hakkında resimli bir rehber. Böylece diğer çocuklar böyle yerleri korumanın neden önemli olduğunu öğrenir.' Kira'nın kulakları sevinçle kıpırdadı. 'Bu harika bir fikir,' dedi. 'Çizeceğin her hayvanı bulmana yardım edeceğim.'

Bütün günü keşfederek geçirdiler. Kira, Ben'e kırmızı gözlü bir ağaç kurbağası, yaprağa benzeyen bir kertenkele ve tüylü meyveler gibi asılı duran bir yaras ailesi gösterdi. Ben hepsini çizim defterine çizdi. Kalemî sayfaların üzerinde uçtu. Her hayvanın ne yediğini ve nerede uyuduğunu yazdı. 'Rehberim dolup taşacak!' dedi.

Güneş batmaya başlarken Ben tanıdık bir ses duydu. 'Ben! İşte buradasın!' Arkadaşı Mira'ydı. Mavi bir yağmurluk giymişti ve boynunda bir fotoğraf makinesi asılıydı. 'Seni her yerde arıyordum,' dedi. 'Ne buldun?' Ben ona çizimlerini gösterdi. 'Kira adında bir ağaç kangurusu rehberim,' dedi. Mira'nın ela gözleri parladı. 'Rehberin için fotoğraf çekebilir miyim?' diye sordu.

Mira, Kira'nın ve gördükleri bütün hayvanların fotoğraflarını çekti. Kurbağanın, kuskusun ve papağanın resimlerini çekti. 'Artık rehberinde çizimler ve gerçek fotoğraflar olacak,' dedi. Ben gülümsedi. 'Ve nasıl yardım edileceğine dair ipuçları ekleyebiliriz,' dedi. 'Ağaç dikmek ve kağıdı boşa harcamamak gibi.' Kira başını salladı. 'Küçük eylemler büyük fark yaratır,' dedi.

Ben ve Mira bütün akşam birlikte çalıştılar. Fotoğrafları çizimlerin yanına yapıştırdılar ve basit bilgiler yazdılar. 'Yağmur ormanı nadir hayvanların yuvasıdır,' diye yazdı Ben. 'Ağaç kangurularının tırmanmak ve saklanmak için uzun ağaçlara ihtiyacı var.' Mira her hayvanın nerede yaşadığını gösteren bir harita çizdi. 'Bu rehber çocukların anlamasına yardımcı olacak,' dedi. 'Koruma öğrenmekle başlar.'

Ertesi gün Ben ve Mira rehberi okula getirdiler. Sınıflarına gösterdiler. 'Bu Kira,' dedi Ben bir çizimi işaret ederek. 'Bana yağmur ormanının hayat dolu olduğunu öğretti. Ama yardımımıza ihtiyacı var.' Çocuklar rehberi elden ele dolaştırdılar, rengarenk resimlere baktılar. 'Ben ağaç kangurularını korumak istiyorum!' dedi bir kız. Ben gurur duydu.

Kira yakındaki bir ağaçtan izliyordu. Rehberini görmek için Ben'i okula kadar takip etmişti. Kehribar gözleri mutlulukla parlıyordu. 'İyi iş çıkardın, Ben,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ormana bir ses verdin.' Ben ona el salladı. 'Teşekkürler, Kira,' diye fısıldadı. 'Bana nasıl yapılacağını gösterdin.' Çocuklar Kira'yı görmediler ama Ben'in rehberinde yağmur ormanının büyüsunü hissettiler.

O günden sonra Ben ve Mira rehberlerini tanıştıkları herkesle paylaştılar. Diğer çocuklara korumanın nadir hayvanları ve yuvalarını nasıl koruduğunu öğrettiler. Ben büyütecini ve çizim defterini hep yanında tuttu, yeni maceralara hazırdı. Ve bazen, dikkatle dinlediğinde, yaprakların arasında Kira'nın yumuşak sesini duyabiliyordu. Yağmur ormanı emin ellerdeydi.